

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

30. svibnja 2013. (*)

„Policijska i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Članak 27. stavak 4. i članak 28. stavak 3. točka (c) – Europski uhidbeni nalog i postupci predaje između država članica – Pravilo specijalnosti – Zahtjev za proširenje europskog uhidbenog naloga na temelju kojeg se provodi predaja ili zahtjev za naknadnu predaju drugoj državi članici – Odluka pravosudnog tijela države članice izvršenja o davanju odobrenja – Suspenzivni pravni lijek – Prihvatljivost”

U predmetu C-168/13 PPU,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a koji je uputio Conseil constitutionnel (Ustavno vijeće, Francuska), odlukom od 4. travnja 2013., koju je Sud zaprimio 9. travnja 2013., u postupku

Jeremy F.

protiv

Premier ministre,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta (izvjestitelj), predsjednik vijeća, G. Arestis, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev i J. L. da Cruz Vilaça, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Wahl,

tajnik: V. Tourrès, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 7. svibnja 2013.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Jeremyja F., C. Waquet, *avocate*,
- za francusku vladu, E. Belliard, B. Beaupère-Manokha i G. de Bergues, u svojstvu agenata,
- za češku vladu, M. Smolek, u svojstvu agenta,
- za njemačku vladu, J. Kemper i T. Henze, u svojstvu agenata,
- za irsku vladu, E. Regan, u svojstvu agenta,

- za nizozemsku vladu, C. Schillemans, u svojstvu agenta,
  - za Europsku komisiju, W. Bogensberger i R. Troosters, u svojstvu agenata,
- saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,
- donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 27. stavka 4. i članka 28. stavka 3. točke (c) Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhiđenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL L 81, str. 24.) (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru prioritarnog pitanja o ustavnosti koje je Cour de cassation (Kasacijski sud, Francuska) postavio u postupku povodom tužbe koju je podnio Jeremy F. protiv presude odjela Chambre de l’instruction (Istražni odjel) Cour d’appel de Bordeaux (Prizivni sud, Bordeaux, Francuska) od 15. siječnja 2013. o odobravanju zahtjeva za proširenje predaje koji su podnijela pravosudna tijela Ujedinjene Kraljevine za djelo počinjeno prije njegove predaje, koje nije djelo na temelju kojeg je Crown Court (Kraljevski sud) u Maidstoneu (Ujedinjena Kraljevina) izdao prvotni europski uhiđbeni nalog.

Pravni okvir

Međunarodno pravo

- 3 Pod naslovom „Pravo na slobodu i sigurnost“, člankom 5. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: Konvencija), propisuje se:

„1. Svatko ima pravo na slobodu i na osobnu sigurnost. Nitko se ne smije lišiti slobode, osim u sljedećim slučajevima i u postupku propisanom zakonom:

[...]

(f) ako se radi o zakonitom uhićenju ili pritvoru neke osobe kako bi je se spriječilo da neovlašteno uđe u zemlju ili osobe protiv koje je u tijeku postupak protjerivanja ili izručenja.

2. Svatko tko je uhićen mora u najkraćem roku biti obaviješten, na jeziku koji razumije, o razlozima toga uhićenja i o svakoj optužbi protiv sebe.

[...]

4. Svatko tko je lišen slobode uhićenjem ili pritvaranjem ima pravo pokrenuti sudski postupak u kojem će se brzo odlučiti o zakonitosti njegova pritvaranja ili o njegovu puštanju na slobodu ako je pritvaranje bilo nezakonito.

[...]

- 4 Člankom 13. Konvencije, pod naslovom „Pravo na djelotvoran pravni lijek”, propisuje se:

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.”

Pravo Europske unije

- 5 Prema informaciji o izjavama Francuske Republike i Republike Mađarske o njihovom priznavanju nadležnosti Suda za donošenje prethodnih odluka o aktima iz članka 35. Ugovora o Europskoj uniji objavljenoj u *Službenom listu Europske unije* 14. prosinca 2005. (SL L 327, str. 19.), Francuska Republika je na temelju članka 35. stavka 2. Ugovora o EU-u dala izjavu o priznavanju nadležnosti Suda za donošenje prethodnih odluka u skladu s uvjetima iz članka 35. stavka 3. točke (b) UEU-a.
- 6 U skladu s člankom 9. Protokola (br. 36) o prijelaznim odredbama, koji je priložen UFEU-u, akti institucija, tijela, ureda i agencija Unije doneseni na temelju Ugovora o Europskoj uniji prije stupanja Ugovora iz Lisabona na snagu zadržavaju svoje pravne učinke dok se ne stave izvan snage, ponište ili izmjene provedbom Ugovorâ. U skladu s člankom 10. stavkom 1. tog Protokola, ovlasti Suda na temelju glave VI. Ugovora o EU-u, u inačici koja je na snazi prije Ugovora iz Lisabona, ostaju iste u pogledu akata Unije koji su doneseni prije stupanja Ugovora iz Lisabona na snagu, uključujući slučajeve kada su prihvaćene na temelju članka 35. stavka 2. UEU-a.
- 7 Uvodne izjave 5., 7., 8., 10. i 12. Okvirne odluke glase:

„(5) Cilj koji si je postavila Unija, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, vodi prema ukidanju izručenja između država članica i njegovu zamjenjivanju sustavom predaje osoba između pravosudnih tijela. Nadalje, uvođenje novog pojednostavljenog sustava predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona omogućuje ukidanje zamršenosti i opasnosti od kašnjenja koji postoje kod sadašnjih postupaka izručivanja. Tradicionalni odnosi suradnje koji su do sada prevladavali između država članica trebali bi biti zamijenjeni sustavom slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima, kako prije, tako i poslije donošenja pravomoćnih odluka, u području slobode, sigurnosti i pravde.

[...]

(7) Budući da cilj ukidanja sustava multilateralnog izručivanja osoba, utemeljenog na Europskoj konvenciji o izručenju od 13. prosinca 1957., ne može biti dostatno postignut pojedinačnim djelovanjem država članica nego ga je, zbog njegovih učinaka i dosega, lakše ostvariti na razini Unije, Vijeće može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti iz članka 2. Ugovora o Europskoj uniji i članka 5. Ugovora o osnivanju

Europske zajednice. U skladu s načelom proporcionalnosti, utvrđenom u spomenutom članku, ova Okvirna odluka ne prelazi ono što je nužno za postizanje tog cilja.

(8) Odluke o izvršavanju europskog uhiđenog naloga moraju biti podložne dostatnom nadzoru, a to znači da će pravosudno tijelo države članice u kojoj je tražena osoba uhićena morati donijeti odluku o njezinoj predaji.

[...]

(10) Mehanizam europskog uhiđenog naloga temelji se na visokoj razini povjerenja između država članica. Njegova primjena može biti suspendirana samo u slučaju da neka država članica ozbiljno i neprekidno krši načela iz članka 6. stavka 1. Ugovora o Europskoj uniji. Kršenje utvrđuje Vijeće u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. spomenutog Ugovora, s posljedicama predviđenima u članku 7. stavku 2. Ugovora.

[...]

(12) Ova Okvirna odluka poštuje temeljna prava i načela priznata u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji, koja se odražavaju i u Povelji o temeljnim pravima Europske unije [u daljnjem tekstu: Povelja], a posebno u njezinu poglavlju VI. Ništa u ovoj Okvirnoj odluci ne smije se tumačiti kao zabrana odbijanja predaje osobe za kojom je izdan europski uhiđbeni nalog, ako postoji razlog za uvjerenje, na temelju objektivnih elemenata, da je spomenuti uhiđbeni nalog izdan u svrhe progona ili kažnjavanja osobe zbog njezina spola, rase, vjere, etničkog podrijetla, državljanstva, jezika, političkih uvjerenja ili spolnog usmjerenja, ili ako bi položaj te osobe mogao biti ugrožen zbog bilo kojega od tih razloga.

Ova Okvirna odluka ne sprečava državu članicu da primijeni svoja ustavna pravila o pravu na pravični sudski postupak, slobodu udruživanja, slobodu tiska te slobodu izražavanja u drugim medijima.”

8 Člankom 1. Okvirne odluke propisuje se:

„1. Europski uhiđbeni nalog je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

2. Države članice izvršavaju svaki europski uhiđbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke.

3. Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji.”

9 Člancima 3., 4., 4.a, 5., 8. i 9. Okvirne odluke propisuju se razlozi za obvezno i moguće neizvršenje europskog uhiđenog naloga, jamstva koja država članica izdavateljica naloga mora pružiti u slučaju kada se osoba osobno ne pojavi na suđenju i u drugim posebnim slučajevima, te sadržaj, način i slanje europskog uhiđenog naloga. Članak 6. Okvirne odluke određuje pravosudna tijela nadležna za izdavanje i izvršenje europskog uhiđenog naloga.

- 10 Člankom 13. Okvirne odluke, pod naslovom „Pristanak na predaju”, utvrđuje se u njegovim stavcima 1. i 4.:

„1. Ako uhićena osoba izjavi da pristaje na predaju, njezin pristanak i, ako je potrebno, izričito odricanje od prava na „pravilo specijalnosti” iz članka 27. stavka 2., izjavljuje se pred pravosudnim tijelom izvršenja, u skladu s domaćim pravom države članice izvršenja.

[...]

4. U načelu, pristanak se ne može opozvati. Svaka država članica može propisati da pristanak i, ako je potrebno, odricanje, mogu biti opozvani u skladu s pravilima primjenjivim u njezinu domaćem pravu. U tom slučaju, razdoblje od dana davanja pristanka do dana opoziva ne uzima se u obzir pri izračunavanju rokova iz članka 17. Država članica koja se želi poslužiti tom mogućnošću o tome izvješćuje Glavno tajništvo Vijeća nakon usvajanja ove Okvirne odluke i navodi postupke kod kojih je moguće opozvati pristanak te sve njihove izmjene.”

- 11 Članak 15. Okvirne odluke, „Odluka o predaji”, glasi:

„1. Pravosudno tijelo izvršenja odlučuje, u rokovima i pod uvjetima utvrđenima ovom Okvirnom odlukom, treba li osoba biti predana.

2. Ako pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da su informacije koje je dostavila država članica izdavateljica uhidbenog naloga nedostatne i ne omogućavaju donošenje odluke o predaji tražene osobe, od nje zahtijeva da potrebne dopunske informacije, posebno one u vezi s člancima 3. do 5. te s odredbama članka 8., budu žurno dostavljene te može postaviti rok za njihov primitak, uzimajući u obzir potrebu poštovanja rokova iz članka 17.

3. Pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog u bilo koje doba može pravosudnom tijelu izvršenja poslati sve korisne dodatne informacije.”

- 12 Člankom 17. Okvirne odluke, „Rokovi i postupci za donošenje odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga”, predviđa se:

„1. Europski uhidbeni nalog obrađuje se i izvršava kao žurni predmet.

2. U slučajevima u kojima tražena osoba pristaje na vlastitu predaju, pravomoćna odluka o izvršenju europskog uhidbenog naloga trebala bi biti donesena u roku od 10 dana nakon njezina pristanka.

3. U ostalim slučajevima, pravomoćna odluka o izvršenju europskog uhidbenog naloga trebala bi biti donesena u roku od 60 dana od uhićenja tražene osobe.

4. Ako, u posebnim slučajevima, europski uhidbeni nalog ne može biti izvršen u rokovima iz stavaka 2. ili 3., pravosudno tijelo izvršenja o tome odmah obavještava pravosudno tijelo koje je izdalo uhidbeni nalog, navodeći razloge kašnjenja. U tome slučaju, rok može biti produljen za dodatnih 30 dana.

5. Sve dok pravosudno tijelo izvršenja ne donese konačnu odluku o europskom uhidbenom nalogu, ono osigurava ispunjavanje materijalnih preduvjeta potrebnih za učinkovitu predaju tražene osobe.

6. Svako odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga mora biti obrazloženo.

7. Ako, u posebnim okolnostima, država članica ne može poštovati rokove iz ovog članka, ona o tome obavještava Eurojust, navodeći razloge za kašnjenje. Osim toga, država članica prema kojoj druga država članica opetovano kasni pri izvršenju europskih uhidbenih naloga, o tome obavještava Vijeće kako bi se provedba ove Okvirne odluke ocijenila na razini država članica.”

13 Člankom 20. Okvirne odluke, „Povlastice i imuniteti”, u točki 1. utvrđuje se:

„Ako tražena osoba uživa povlasticu ili imunitet s obzirom na nadležnost ili na izvršenje u državi članici izvršenja, rokovi iz članka 17. ne počinju teći osim, i počevši od tog dana, ako je pravosudno tijelo izvršenja dobilo obavijest o ukidanju povlastice ili imuniteta.

Država članica izvršenja osigurava ispunjavanje materijalnih preduvjeta za učinkovitu predaju tražene osobe, ako ona više ne uživa povlasticu ili imunitet.”

14 Člankom 21. Okvirne odluke, „Sukob međunarodnih obveza”, propisuje se:

„Ova Okvirna odluka ničime ne utječe na obveze države članice izvršenja ako je tražena osoba izručena toj državi iz treće države i ako je ta osoba zaštićena odredbama sporazuma prema kojemu je ta osoba izručena, a one se odnose na pravilo specijalnosti. Država članica izvršenja poduzima sve mjere potrebne za neodložno podnošenje zahtjeva za pristanak države iz koje je osoba izručena, kako bi ona mogla biti predana državi članici koja je izdala europski uhidbeni nalog. Rokovi iz članka 17. počinju teći tek od dana prestanka primjene tih pravila o specijalnosti. Do donošenja odluke države iz koje je tražena osoba izručena, država članica izvršenja osigurat će materijalne preduvjete potrebne za njezinu učinkovitu predaju.”

15 Pod naslovom „Mogućnost kaznenog progona zbog drugih kaznenih djela”, članak 27. Okvirne odluke glasi:

„1. Svaka država članica može poslati Glavnom tajništvu Vijeća obavijest da se, s obzirom na njezine odnose prema drugim državama članicama koje su priložile istu izjavu, smatra da postoji suglasnost za kazneni progon, izricanje presude i zadržavanje u svrhe izvršavanje kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije predaje osobe, a razlikuje se od onog zbog kojega je ta osoba predana, osim ako u posebnom slučaju pravosudno tijelo izvršenja ne odluči drugačije u svojoj odluci o predaji.

2. Osim u slučajevima iz stavaka 1. i 3., protiv predane osobe ne može se voditi kazneni progon i ne može joj se izreći presuda ili na drugi način oduzeti sloboda zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije njezine predaje, a razlikuje se od onog zbog kojega je predana.

3. Stavak 2. ne primjenjuje se u sljedećim slučajevima:

[...]

(g) ako je pravosudno tijelo izvršenja, koje je predalo traženu osobu, dalo pristanak u skladu sa stavkom 4.

4. Zahtjev za pristanak predaje se pravosudnom tijelu izvršenja, uz informacije iz članka 8. stavka 1., te uz prijevod iz članka 8. stavka 2. Pristanak se daje ako je kazneno djelo zbog kojega se traži pristanak i samo uvjetovano predajom u skladu s odredbama ove Okvirne odluke. Pristanak se odbija iz razloga iz članka 3., a inače može biti odbijeno samo zbog razloga iz stavka 4. Odluka se donosi najkasnije 30 dana od dana primitka zahtjeva.

U slučajevima iz članka 5., država članica koja izdaje uhidbeni nalog mora pružiti jamstva u skladu s odredbama tog članka.”

16 Prema članku 28. Okvirne odluke, „Predaja ili naknadno izručenje”:

„1. Svaka država članica može obavijestiti Glavno tajništvo Vijeća da, u svojim odnosima s drugim državama članicama koje su priložile istu izjavu, pristaje na predaju osobe državi članici koja nije država članica izvršenja, na temelju europskog uhidbenog naloga izdanog zbog kaznenog djela počinjenog prije predaje osobe, osim ako u pojedinačnom slučaju pravosudno tijelo izvršenja izjavi drugačije u svojoj odluci o predaji.

2. U svakom slučaju, osoba koja je na temelju europskog uhidbenog naloga predana državi članici koja ga je izdala može, bez pristanka države članice izvršenja, biti predana državi članici koja nije država članica izvršenja na temelju europskog uhidbenog naloga koji je izdan zbog kaznenog djela počinjenog prije njezine predaje u sljedećim slučajevima:

[...]

(c) ako tražena osoba ne može koristiti pravilo specijalnosti, u skladu s odredbama članka 27. stavka 3., točaka (a), (e), (f) i (g).

3. Pravosudno tijelo izvršenja pristaje na predaju tražene osobe drugoj državi članici u skladu sa sljedećim pravilima:

(a) zahtjev za pristanak podnosi se u skladu s odredbama članka 9., uz informacije iz članka 8. stavka 1. i prijevod iz članka 8. stavka 2.;

(b) pristanak se daje ako je kazneno djelo zbog kojega se pristanak zahtijeva i samo uvjetovano predajom u skladu s odredbama ove Okvirne odluke;

(c) odluka se donosi najkasnije 30 dana od dana primitka zahtjeva;

(d) pristanak se odbija zbog razloga iz članka 3., a inače može biti odbijen samo zbog razloga iz članka 4.

U slučajevima iz članka 5., država članica koja izdaje uhišbeni nalog mora pružiti jamstva propisana odredbama tog članka.

[...]"

- 17 Člankom 31. Okvirne odluke, „Odnos prema drugim pravnim instrumentima”, propisuje se u njegovom stavku 2. drugom i trećem podstavku:

„Države članice mogu sklopiti bilateralne ili multilateralne sporazume ili dogovore nakon stupanja na snagu ove Okvirne odluke ako takvi sporazumi ili dogovori omogućuju da odredbe ove Okvirne odluke budu produbljene ili proširene i ako dodatno pojednostavljaju ili olakšavaju predaju osoba u odnosu na koje je izdan europski uhišbeni nalog, posebno utvrđivanjem rokova kraćih od onih iz članka 17., proširivanjem popisa kaznenih djela iz članka 2. stavka 2., dodatnim ograničavanjem razloga za odbijanje iz članaka 3. i 4., ili spuštanjem praga iz članka 2. stavaka 1. i 2.

Sporazumi i dogovori spomenuti u podstavku 2. [drugom podstavku] ni u kojem slučaju ne utječu na odnose s državama članicama koje nisu njihove stranke.

[...]"

Francusko pravo

- 18 Cilj članka 695-46 Zakonika o kaznenom postupku (Code de procédure pénale), kako je izmijenjen Zakonom br. 2009-526 od 12. svibnja 2009. o pojednostavljenju i pojašnjenju prava i pojednostavljenju postupaka (Loi n° 2009-256, du 12 mai 2009, de simplification et de clarification du droit et d'allègement des procédures, JORF, 13. svibnja 2009., str. 7920.), prenošenje je članaka 27. i 28. Okvirne odluke u francusko pravo. Članak 695-46 glasi:

„Istražni odjel pred kojim je tražena osoba saslušana nadležan je za odlučivanje o svim zahtjevima nadležnih tijela države članice izdavateljice radi odobrenja kaznenog progona ili izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode u pogledu drugih kaznenih djela koja su počinjena prije predaje, a nisu ona koja su bila osnova za predaju.

Istražni je odjel također nadležan za odlučivanje, nakon predaje tražene osobe, o svim zahtjevima nadležnih tijela države članice izdavateljice radi odobrenja predaje tražene osobe drugoj državi članici u svrhu provođenja kaznenog progona ili izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode za svako djelo počinjeno prije predaje, koje nije kazneno djelo koje je bilo osnova za predaju.

U oba slučaja nadležna tijela države članice izdavateljice prosljeđuju zapisnik o izjavama predane osobe i dostavljaju ga istražnom odjelu. Te se izjave mogu, ako je potrebno, nadopuniti očitovanjima odvjetnika koji je određen po izboru te osobe, a u slučaju da osobu ne zastupa odvjetnik, ovlašteni predsjednik odvjetničke komore.

Istražni odjel donosi odluku na koju se nije moguće žaliti, nakon što se uvjerio da zahtjev sadrži i podatke predviđene člankom 695-13 te, ako je potrebno, nakon što je

dobio jamstva u pogledu odredaba iz članka 695-32, u roku od 30 dana od dana primitka zahtjeva.

Odobrenje se daje ako postupanje povodom kojeg se izdaje predstavlja kazneno djelo u smislu članka 695-23 i obuhvaćeno je područjem primjene članka 695-12.

Odobrenje se odbija ako je ispunjen jedan od razloga iz članaka 695-22 i 695-23, a može se odbiti i iz razloga navedenih u članku 695-24.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 19 Dana 25. rujna 2012. Crown Court (Kraljevski sud) u Maidstoneu izdao je europski uhidbeni nalog protiv tužitelja u glavnom postupku, koji je državljanin Ujedinjene Kraljevine, u okviru kaznenih postupaka koji su pokrenuti protiv njega zbog počinjenja djela u Ujedinjenoj Kraljevini, a koje se može u skladu s engleskim pravom kvalificirati kao odvođenje djeteta, djelo za koje je propisana najduža kazna zatvora od sedam godina.
- 20 Dana 28. rujna 2012. tužitelj u glavnom postupku uhićen je u Francuskoj i istoga je dana pred državnim tužiteljem pri Cour d'appel de Bordeaux (Žalbeni sud u Bordeauxu) izričito izjavio da je suglasan sa svojom predajom pravosudnim tijelima u Ujedinjenoj Kraljevini, ali se nije odrekao prava specijalnosti. Tužitelj je uz pomoć tumača, i u nazočnosti svojeg odvjetnika, tu izjavu ponovio na raspravi pred istražnim odjelom Cour d'appel de Bordeaux (Žalbeni sud u Bordeauxu).
- 21 Presudom od 4. listopada 2012. istražni odjel pri Cour d'appel de Bordeaux (Žalbeni sud u Bordeauxu) naredio je predaju tužitelja iz glavnog postupka pravosudnim tijelima u Ujedinjenoj Kraljevini u svrhu navedenog kaznenog postupka. Predali su ga 10. listopada 2012. i od tada je u zatvoru u Ujedinjenoj Kraljevini.
- 22 Dana 22. listopada 2012. glavni državni odvjetnik pri Cour d'appel de Bordeaux (Žalbeni sud u Bordeauxu) zaprimio je zahtjev pravosudnih tijela Ujedinjene Kraljevine u svrhu dobivanja odobrenja istražnog odjela tog suda radi kaznenog progona tužitelja u glavnom postupku zbog djela počinjenih u Ujedinjenoj Kraljevini prije njegove predaje, koja bi mogla predstavljati kazneno djelo različito od onog zbog kojeg je izvršena predaja.
- 23 Prema pravosudnim tijelima Ujedinjene Kraljevine, djevojka koja je navodno odvedena po povratku je izjavila da je imala spolne odnose s tužiteljem iz glavnog postupka više puta tijekom razdoblja od 1. srpnja do 20. rujna 2012. Budući da se takva postupanja prema engleskom pravu mogu kvalificirati kao kazneno djelo spolnog odnosa s djetetom mlađim od 16 godina, za koje je najviša kazna 14 godina zatvora, pravosudna su tijela stoga odlučila kazneno goniti tužitelja iz glavnog postupka za to kazneno djelo.
- 24 Zahtjev pravosudnih tijela Ujedinjene Kraljevine konkretiziran je 16. studenoga 2012. europskim uhidbenim nalogom za kaznena djela na kojima se temelje pokretanja novih kaznenih postupaka.

- 25 Nakon rasprave od 18. prosinca 2012. istražni odjel pri Cour d'appel de Bordeaux (Žalbeni sud u Bordeauxu) odlučio je presudom od 15. siječnja 2013. dati odobrenje u pogledu zahtjeva za proširenje predaje na nove kaznene postupke protiv tužitelja iz glavnog postupka za kazneno djelo spolnog odnosa s maloljetnicom mlađom od 16 godina počinjeno u gore navedenom razdoblju.
- 26 Tužitelj iz glavnog postupka uložio je na presudu od 15. siječnja 2013. žalbu pri Cour de cassation (Kasacijski sud), a Cour de cassation (Kasacijski sud) je pokrenuo postupak pred Conseil constitutionnel (Ustavno vijeće) kojem je postavio prioritarno pitanje o ustavnosti u pogledu članka 695-46 Zakonika o kaznenom postupku, koje se osobito odnosi na načelo jednakosti pred zakonom i pravo na djelotvoran pravni lijek.
- 27 U tim je okolnostima Conseil constitutionnel (Ustavno vijeće) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebaju li se članke 27. i 28. Okvirne odluke [...] tumačiti na način da im je protivno da države članice predvide pravni lijek kojim se suspendira izvršenje odluke pravosudnog tijela koje odlučuje, u roku od 30 dana od dana primitka zahtjeva, o davanju odobrenja za kazneni progon osobe, određivanje zatvora ili pritvora radi izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode za djelo počinjeno prije njezine predaje sukladno izvršenju europskog uhidbenog naloga, a koje nije djelo za koje je predaja izvršena, ili o davanju odobrenja za predaju osobe državi članici koja nije država članica izvršenja na temelju europskog uhidbenog naloga izdanog za djelo počinjeno prije njezine predaje?“

Zahtjev za prethodnu odluku

Hitan postupak

- 28 Posebnim zahtjevom od 4. travnja 2013., podnesenom tajništvu Suda istog dana, Conseil constitutionnel (Ustavno vijeće) zatražio je da se o zahtjevu za prethodnu odluku odlučuje u hitnom postupku predviđenim člankom 23.a Statuta Suda Europske unije i člankom 107. Poslovnika tog suda.
- 29 Sud koji je uputio zahtjev obrazložio je svoj zahtjev navodeći da tromjesečni rok u kojem mora odlučiti o prioritarnom pitanju o ustavnosti koje mu je upućeno i oduzimanje slobode tužitelju iz postupka zbog kojeg je postavljeno to pitanje opravdavaju primjenu hitnog prethodnog postupka.
- 30 U tom pogledu kao prvo valja navesti da se ovaj zahtjev za prethodnu odluku odnosi na tumačenje Okvirne odluke koja pripada području obuhvaćenom dijelom trećim glavom V. UFEU-a, koji se odnosi na područje slobode, sigurnosti i pravde. Stoga se može rješavati u hitnom prethodnom postupku.
- 31 Kao drugo, treba navesti da je, kao što ističe sud koji je uputio zahtjev, tužitelj iz glavnog postupka trenutačno lišen slobode i da rješenje glavnog postupka može imati znatan utjecaj na trajanje tog oduzimanja slobode.
- 32 S obzirom na prethodno navedeno, drugo vijeće Suda je 10. travnja 2013. odlučilo, na prijedlog suca izvjestitelja i saslušavši nezavisnog odvjetnika, prihvatiti zahtjev suda

koji je uputio zahtjev da se o zahtjevu za prethodnu oduku odlučuje u hitnom postupku.

O prethodnom pitanju

- 33 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 27. stavak 4. i članak 28. stavak 3. točku (c) Okvirne odluke tumačiti na način da im je protivno da države članice predvide pravni lijek kojim se suspendira izvršenje odluke pravosudnog tijela koje odlučuje, u roku od 30 dana od dana primitka zahtjeva, o davanju odobrenja za kazneni progon osobe, određivanje zatvora ili pritvora radi izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode za djelo počinjeno prije njezine predaje sukladno izvršenju europskog uhidbenog naloga, a koje nije djelo za koje je predaja izvršena, ili o davanju odobrenja za predaju osobe državi članici koja nije država članica izvršenja na temelju europskog uhidbenog naloga izdanog za djelo počinjeno prije navedene predaje.
- 34 Uvodno valja podsjetiti da Okvirna odluka - kako to osobito proizlazi iz njezina članka 1. stavaka 1. i 2., kao i iz njezinih uvodnih izjava 5. i 7. - za cilj ima zamjenjivanje sustava multilateralnog izručivanja osoba između država članica sustavom predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona između pravosudnih tijela, koji se temelji na načelu uzajamnog priznavanja (vidjeti presude od 29. siječnja 2013., Radu, C-396/11, t. 33., i od 26. veljače 2013., Melloni, C-399/11, t. 36.).
- 35 Na taj način Okvirna odluka nastoji – uvođenjem novog, pojednostavljenog i učinkovitijeg sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su povrijedile kazneni zakon – olakšati i ubrzati pravosudnu suradnju u svrhu pridonošenja ostvarenju cilja dodijeljenog Uniji, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, zasnivajući se pri tome na visokoj razini povjerenja koja mora postojati između država članica (gore navedene presude Radu, t. 34. i Melloni, t. 37.).
- 36 Načelom uzajamnog priznavanja, koje je „kamen temeljac” pravosudne suradnje, podrazumijeva se da su, na temelju članka 1. stavka 2. Okvirne odluke, države članice načelno obvezne izvršiti europski uhidbeni nalog. Naime, obvezne su izvršiti takav nalog ili ga ne mogu odbiti izvršiti, a njegovo izvršenje mogu uvjetovati samo u slučajevima koji su navedeni u člancima 3. i 5. Okvirne odluke. Također, u skladu s člankom 28. stavkom 3. Okvirne odluke, pristanak na naknadnu predaju može se uskratiti samo u tim slučajevima (vidjeti presudu od 28. lipnja, West, C-192/12 PPU, t. 55. i navedenu sudsku praksu), te se samo tim slučajevima može opravdati odbijanje odobrenja za proširenje europskog uhidbenog naloga na kazneno djelo počinjeno prije predaje tražene osobe koje nije djelo zbog kojeg je ta osoba predana, u skladu s člankom 27. stavkom 4. Okvirne odluke.

Mogućnost ulaganja suspenzivnog pravnog lijeka

- 37 U pogledu mogućnosti ulaganja suspenzivnog pravnog lijeka protiv odluke za izvršenje europskog uhidbenog naloga ili odluke o davanju odobrenja za proširenje naloga ili za naknadnu predaju, jasno je da Okvirna odluka ne sadrži izričitu odredbu o takvoj mogućnosti.

- 38 Međutim, nepostojanje izričite odredbe ne znači da se Okvirnom odlukom sprječava države članice da predvide takav pravni lijek ili ih se obvezuje da ga utvrde.
- 39 Naime, kao prvo, Okvirnom odlukom osigurano je da se na odluke o europskim uhidbenim nalozima odnose sva jamstva koja pripadaju takvim odlukama.
- 40 Tako se, najprije, u članku 1. stavku 3. Okvirne odluke izričito navodi da se takvom odlukom ne mijenja obveza poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela, kako su sadržani u članku 6. UEU-u, obveza koja se, štoviše, odnosi na sve države članice, posebno države članice izdavateljice i države članice izvršenja.
- 41 Nadalje, radi postizanja cilja iz točke 35. ove presude, to jest da se olakša i ubrza pravosudna suradnja radi ostvarivanja cilja Unije da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, samom se Okvirnom odlukom, kao što je navedeno u prvom podstavku njezine uvodne izjave 12., poštuju temeljna prava kao i načela priznata člankom 6. UEU-a, a koja se odražavaju u Povelji, posebno u njezinom poglavlju VI., u pogledu osobe za koju je izdan europski uhidbeni nalog.
- 42 U vezi s tim valja navesti da, kao i u postupku izručenja, u postupku predaje koji je uspostavljen Okvirnom odlukom, pravo na učinkovit pravni lijek propisan člankom 13. Konvencije i člankom 47. Povelje, koje je predmet spora u glavnom postupku, ima posebno značenje.
- 43 Tako je Europski sud za ljudska prava utvrdio, u pogledu slučajeva pritvora u svrhu izručenja, da se člankom 5. stavkom 4. Konvencije predviđa *lex specialis* u odnosu na općenitije zahtjeve iz članka 13. Konvencije (vidjeti osobito ESLJP, presuda Chahal protiv Ujedinjene Kraljevine, od 15. studenoga 1996., Zbornik presuda i odluka 1996-V, t. 126.). U vezi s tim utvrdio je da, ako je odluku kojom se osobi oduzima sloboda donio sud na kraju sudskog postupka, nadzor koji se zahtijeva člankom 5. stavkom 4. Konvencije sadržan je u toj odluci (vidjeti ESLJP, presuda Khodzhamberdiyev protiv Rusije od 5. lipnja 2012., t. 103. i navedenu sudsku praksu), te da se, osim toga, tom odredbom ne obvezuje ugovorne države da uspostave dodatni sud za ispitivanje zakonitosti zadržavanja i ispitivanje zahtjevâ za puštanje (vidjeti ESLJP, presuda Marturana protiv Italije, od 4. ožujka 2008., t. 110. i navedenu sudsku praksu).
- 44 Isto tako, Sud je već prije utvrdio, u okviru tumačenja Direktive Vijeća 2005/85/EZ od 1. prosinca 2005. o minimalnim normama koje se odnose na postupke priznavanja i ukidanja statusa izbjeglica u državama članicama (SL 2006 L 326, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 7., str. 19.), da se načelom djelotvorne sudske zaštite pojedincu osigurava pravo pristupa sudu, a ne sudovima različitih instanci (presuda od 28. srpnja 2011., Samba Diouf, C-69/10, Zb., str. I-7151., t. 69.).
- 45 Valja navesti da se, kao što je navedeno u uvodnoj izjavi 8. Okvirne odluke, nad odlukama o izvršenju europskog uhidbenog naloga treba izvršiti dovoljan nadzor, što znači da pravosudno tijelo države članice u kojoj je tražena osoba uhićena, treba donijeti odluku o njezinoj predaji. Štoviše, člankom 6. Okvirne odluke predviđa se da pravosudno tijelo ne treba donijeti samo tu odluku nego i odluku o izdavanju takvog naloga. Intervencija pravosudnog tijela također se zahtijeva u pogledu odobrenja predviđenog člankom 27. stavom 4. i člankom 28. stavkom 3. točkom (c) Okvirne

odluke, kao i u drugim fazama postupka predaje, kao što je saslušanje tražene osobe, odlučivanje o zadržavanju osobe ili o njezinom privremenom transferu.

- 46 Cijeli postupak predaje između država članica, koji je propisan Okvirnom odlukom, stoga je, u skladu s tom odlukom, proveden pod sudskim nadzorom.
- 47 Iz toga proizlazi da se samim odredbama Okvirne odluke već predviđa postupak usklađen sa zahtjevima iz članka 47. Povelje, neovisno o načinima provođenja Okvirne odluke koje izaberu države članice.
- 48 Konačno, valja navesti da, čak i u okviru kaznenog postupka radi kaznenog progona ili izvršavanja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode, ili pak u okviru kaznenog postupka u užem smislu, koji ne ulaze u područje primjene Okvirne odluke i prava Unije, države članice i dalje imaju obvezu poštovati temeljna prava sadržana u Konvenciji ili utvrđena njihovim nacionalnim pravom, uključujući, ako je potrebno, pravo osoba koje je jedan sud osudio za kazneno djelo na pokretanje postupka pred drugim sudom.
- 49 Takva obveza ojačava visoku razinu povjerenja između država članica i načelo uzajamnog priznavanja na kojim se temelji mehanizam europskog uhidbenog naloga, te opravdava tekst uvodne izjave 10. Okvirne odluke, sukladno kojoj provođenje europskog uhidbenog naloga može biti obustavljeno samo u slučaju ozbiljnog i trajnog kršenja članka 6. stavka 1. UEU-u od strane države članice, koje je utvrdilo Vijeće sukladno članku 7. stavku 1. UEU-u, uz posljedice predviđene člankom 7. stavkom 2. UEU-u.
- 50 Naime, samo načelo uzajamnog priznavanja na kojem se temelji sustav europskog uhidbenog naloga počiva na uzajamnom povjerenju između država članica u pogledu činjenice da se njihovim nacionalnim pravnim porecima može osigurati jednaka i učinkovita zaštita temeljnih prava priznatih na razini Unije, osobito u Povelji, pa je stoga u okviru pravnog poretka države članice izdavateljice osobama na koje se odnosi europski uhidbeni nalog omogućeno da se koriste svim pravnim sredstvima koja omogućavaju osporavanje zakonitosti kaznenog postupka radi kaznenog progona ili izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode ili pak kaznenog postupka u užem smislu koji je temelj za izricanje kazne ili naloga (vidjeti po analogiji presudu od 22. prosinca 2010., Aguirre Zarraga, C-491/10 PPU Zb., str. I-14247., t. 70. i 71.).
- 51 Kao drugo, ipak valja utvrditi da, neovisno o jamstvima izričito predviđenima u Okvirnoj odluci, nepostojanje odredaba u toj odluci o eventualnom pravu na suspenzivni pravni lijek protiv odluka koje se odnose na europski uhidbeni nalog ne sprječava države članice da predvide takvo pravo.
- 52 Naime, u nedostatku daljnjih pojašnjenja u samim odredbama Okvirne odluke, te uzimajući u obzir članak 34. UEU-a, kojim se nacionalnim tijelima prepušta izbor oblika i sredstava potrebnih za postizanje rezultata iz okvirnih odluka, potrebno je utvrditi da se Okvirnom odlukom ostavlja nacionalnim tijelima marginu prosudbe u pogledu konkretnih modaliteta provođenja ciljeva koji su njome određeni, uzimajući u obzir među ostalim mogućnost predviđanja suspenzivnog pravnog lijeka protiv odluka koje se odnose na europski uhidbeni nalog.

- 53 U tom pogledu valja podsjetiti da, pod uvjetom da ne ometa primjenu Okvirne odluke, njime se, kao što je navedeno u drugom stavku uvodne izjave 12., ne sprječava državu članicu da primjeni svoja ustavna pravila, među ostalim, u pogledu poštovanja prava na pravično suđenje.
- 54 Nadalje, u pogledu odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga, mogućnost prava na pravni lijek proizlazi izričito, ali nužno iz pojma „pravomoćna odluka” koji se upotrebljava u članku 17. stavcima 2., 3. i 5. Okvirne odluke, te ne postoji razlog zbog kojeg bi se pretpostavilo da, u pogledu teksta njezinih odredaba, takvu mogućnost treba isključiti u okviru odluke pravosudnog tijela koje odlučuje o davanju odobrenja za proširenje uhidbenog naloga ili za naknadnu predaju drugoj državi članici, u skladu s člankom 27. stavkom 4. i člankom 28. stavkom 3. točkom (c) Okvirne odluke, pogotovo kada se to proširenje ili predaja mogu, kao što je dokazano u glavnom postupku, zahtijevati za teža kaznena djela od onog zbog kojeg se traži predaja.
- 55 Iz toga proizlazi da članak 27. stavak 4. i članak 28. stavak 3. točka (c) Okvirne odluke treba tumačiti na način da im nije protivno da države članice predvide pravni lijek kojim se suspendira izvršenje odluke pravosudnog tijela o davanju odobrenja za kazneni progon osobe, određivanje zatvora ili pritvora radi izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode za djelo počinjeno prije predaje osobe sukladno izvršenju europskog uhidbenog naloga, a koje nije djelo zbog kojeg je predaja izvršena, ili o davanju odobrenja za predaju osobe državi članici koja nije država članica izvršenja na temelju europskog uhidbenog naloga izdanog za djelo počinjeno prije navedene predaje.

Ograničenja eventualnog prava na suspenzivni pravni lijek

- 56 Iako se Okvirnom odlukom ne uređuje pravo na suspenzivni pravni lijek protiv odluka o europskom uhidbenom nalogu, iz te odluke proizlazi da treba postaviti određena ograničenja u pogledu margine prosudbe koji države članice imaju u tom pogledu.
- 57 U tom pogledu, valja uzeti u obzir da je, kao što je navedeno u točkama 34. i 35. ove presude, cilj Okvirne odluke zamijeniti sustav multilateralnog izručenja između država članica pojednostavnjenim i učinkovitijim sustavom predaje između pravosudnih tijela koji olakšava i ubrzava pravosudnu suradnju. Kao što proizlazi iz uvodne izjave 5. Okvirne odluke, uvođenje takvog sustava predaje omogućava otklanjanje složenosti i mogućih kašnjenja koji su svojstveni postupcima izručenja koji su postojali prije donošenja ove odluke.
- 58 Navedeni cilj brže pravosudne suradnje prisutan je u više vidova Okvirne odluke, među ostalim u postupanju u pogledu rokova za donošenje odluka o europskom uhidbenom nalogu.
- 59 U pogledu tih rokova valja razlikovati između onih koji su predviđeni za izvršenje europskog uhidbenog naloga u članku 17. Okvirne odluke i onih koji su predviđeni u članku 27. stavku 4. i članku 28. stavku 3. točki (c) Okvirne odluke, u pogledu davanja odobrenja za proširenje naloga ili naknadnu predaju. U svakom slučaju, treba napomenuti da se člankom 15. stavkom 1. Okvirne odluke općenito propisuje da pravosudno tijelo izvršenja odlučuje o tome treba li osoba biti predana „u rokovima i pod uvjetima utvrđenima ovom Okvirnom odlukom”.

- 60 Kao prvo, u pogledu odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga, člankom 17. stavkom 1. Okvirne odluke predviđeno je da se nalog „obrađuje i izvršava kao žurni predmet”. Člankom 17. stavcima 2. i 3. određuju se točni rokovi od 10 odnosno 60 dana za donošenje pravomoćne odluke o izvršenju navedenog naloga, ovisno o tome je li tražena osoba pristala na predaju ili nije.
- 61 Samo u posebnim slučajevima, kad se uhidbeni nalog ne može izvršiti u navedenim rokovima, člankom 17. stavkom 4. omogućeno je produženje roka na dodatnih 30 dana, pri čemu je pravosudno tijelo izvršenja obvezno o tome odmah obavijestiti pravosudno tijelo koje je izdalo uhidbeni nalog, navodeći razloge kašnjenja. Osim tih posebnih slučajeva, državi članici samo je u iznimnim okolnostima dozvoljeno, u skladu s člankom 17. stavkom 7. Okvirne odluke, da ne poštuje navedene rokove, a ona je o tome također dužna obavijestiti Eurojust, navodeći razloge kašnjenja.
- 62 Važnost rokova određenih u članku 17. nije naznačena samo u tom članku, već i u drugim odredbama Okvirne odluke, kao što je članak 13. stavak 4., članak 15. stavak 2., članci 20. i 21. te članak 31. stavak 2. drugi podstavak.
- 63 Nadalje, ako je točno da je tijekom zakonodavnog postupka nakon kojeg je donesena Okvirna odluka tekst „pravomoćna odluka o izvršenju europskog uhidbenog naloga trebala bi biti donesena” naveden u članku 17. zamijenjen tekстом „donosi se odluka [o izvršenju europskog uhidbenog naloga]”, koji se nalazi u Prijedlogu okvirne odluke Vijeća o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (COM(2001) 522 *final*), objavljenom u *Službenom listu Europske unije* 27. studenoga 2001. (SL C 322 E, str. 305., u daljnjem tekstu: Prijedlog okvirne odluke), ostaje činjenica da je tijekom tog postupka pridjev „pravomoćna” također dodan riječi „odluka”, a jedan rok od 90 dana koji je predviđen u Prijedlogu okvirne odluke zamijenjen je kraćim i različitim rokovima navedenima u točkama 60. i 61. ove presude.
- 64 Proizlazi da se rokovi iz članka 17. Okvirne odluke trebaju tumačiti na način da se pravomoćna odluka o izvršenju europskog uhidbenog naloga treba u pravilu donijeti ili unutar 10 dana od dobivanja odobrenja za predaju tražene osobe, ili, u drugim slučajevima, unutar 60 dana od uhićenja te osobe. Samo se u posebnim slučajevima ti rokovi mogu produžiti na dodatnih 30 dana, a samo u posebnim okolnostima rokove iz članka 17. država članica nije dužna poštovati.
- 65 Sukladno tome, nijedan suspenzivni pravni lijek protiv odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga koji je predviđen nacionalnim zakonodavstvom države članice ne može, ni u kojem slučaju, osim ako nadležni sud odluči uputiti Sudu zahtjev za prethodno pitanje, djelovati na način da se ne poštuju rokovi za donošenje pravomoćne odluke navedene u prethodnoj točki.
- 66 Kao drugo, u pogledu odluke za davanje odobrenja za proširenje naloga ili naknadnu predaju, u skladu s člankom 27. stavkom 4. i člankom 28. stavkom 3. točkom (c) Okvirne odluke, valja napomenuti da se u obje te odredbe navodi da se odluka „donosi najkasnije 30 dana od dana primitka zahtjeva”.

- 67 Sadržaj tih odredbi, koje, kao i pravilo specijalnosti koje se njima provodi, nisu predviđene Prijedlogom okvirne odluke, različit je od sadržaja članka 17. Okvirne odluke, te se odnosi na različite situacije u pogledu odluke koja se treba donijeti.
- 68 Naime, s jedne strane, tražena osoba u državi članici izvršenja europskog uhiđenog naloga nije više uhićena, nego je već predana državi članici koja je izdala nalog.
- 69 S druge strane, pravosudno tijelo izvršenja, koje daje odobrenje iz članka 27. stavka 4. i članka 28. stavka 3. točke (c) Okvirne odluke, već raspolaže određenom količinom informacija kojima mu je omogućeno donošenje informirane odluke, u mjeri u kojoj se, kao što je naglašeno u točki 36. ove presude, to odobrenje može uskratiti samo u istim onim slučajevima u kojima se, ako je riječ o odlukama na koje se odnosi članak 17. Okvirne odluke, izvršenje europskog uhiđenog naloga može odbiti a, osim toga, takvo odobrenje treba se dati ako je kazneno djelo za koje se traži proširenje naloga ili naknadna predaja sama po sebi osnova za traženje predaje.
- 70 Međutim, odluke iz članka 27. stavka 4. i članka 28. stavka 3. točke (c) Okvirne odluke odnose se na drugo kazneno djelo koje nije osnova za predaju kao i na državu članicu koja nije država članica koja je izdala prvotni europski uhiđbeni nalog, čime se opravdava tridesetodnevni rok za davanje tog odobrenja.
- 71 Iz toga proizlazi da članak 27. stavak 4. i članak 28. stavak 3. točku (c) Okvirne odluke treba tumačiti na način da je njima utvrđeno da se odluke pravosudnog tijela o davanju odobrenja za kazneni progon osobe, određivanje zatvora ili pritvora radi izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode za djelo počinjeno prije njezine predaje sukladno izvršenju europskog uhiđenog naloga, a koje nije djelo zbog kojeg je predaja izvršena, ili o davanju odobrenja za predaju osobe državi članici koja nije država članica izvršenja na temelju europskog uhiđenog naloga izdanog za djelo počinjeno prije navedene predaje, donose, u načelu, u roku od 30 dana od dana primitka zahtjeva.
- 72 U pogledu mogućnosti država članica da u svojem nacionalnom pravu predvide suspenzivni pravni lijek protiv odluka iz članka 27. stavka 4. i članka 28. stavka 3. točke (c) Okvirne odluke, potrebno je napomenuti da se tim odredbama, suprotno od članka 17. Okvirne odluke, ne utvrđuju rokovi za intervenciju „pravomoćnom odlukom“ te se sukladno tome trebaju tumačiti na način da se rok koji se njima određuje odnosi samo na prvotnu odluku koja se ne odnosi na predmete u kojima je takav pravni lijek upotrijebljen.
- 73 Međutim, bilo bi suprotno logici na kojoj se temelji Okvirna odluka, kao i ciljevima koji se odnose na ubrzanje postupaka predaje, da su rokovi za donošenje pravomoćne odluke prema članku 27. stavku 4. i članku 28. stavku 3. točki (c) Okvirne odluke dulji od onih predviđenih člankom 17. iste odluke.
- 74 Sukladno tome, kako bi se osigurala usklađena primjena i tumačenje Okvirne odluke, potrebno je uzeti u obzir da eventualnim suspenzivnim pravnim lijekom predviđenim nacionalnim zakonodavstvom države članice protiv odluka iz članka 27. stavka 4. i članka 28. stavka 3. točke (c) Okvirne odluke treba, u svakom slučaju, poštovati rokove iz članka 17. Okvirne odluke radi donošenja pravomoćne presude.

- 75 S obzirom na prethodno navedeno, na postavljeno pitanje valja odgovoriti da članak 27. stavak 4. i članak 28. stavak 3. točku (c) Okvirne odluke treba tumačiti na način da im nije protivno da države članice predvide pravni lijek kojim se suspendira izvršenje odluke pravosudnog tijela koje odlučuje, u roku od 30 dana od dana primitka zahtjeva, o davanju odobrenja za kazneni progon osobe, određivanje zatvora ili pritvora radi izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode za djelo počinjeno prije predaje sukladno europskom uhidbenom nalogu, a koje nije djelo za koje je predaja izvršena, ili o davanju odobrenja za predaju osobe državi članici koja nije država članica izvršenja na temelju europskog uhidbenog naloga izdanog za djelo počinjeno prije navedene predaje, uz uvjet da je pravomoćna odluka donesena u roku utvrđenom u članku 17. Okvirne odluke.

Troškovi

- 76 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog Sud (drugo vijeće) odlučuje:

Članak 27. stavak 4. i članak 28. stavak 3. točku (c) Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da im nije protivno da države članice predvide pravni lijek kojim se suspendira izvršenje odluke pravosudnog tijela koje odlučuje, u roku od 30 dana od dana primitka zahtjeva, o davanju odobrenja za kazneni progon osobe, određivanje zatvora ili pritvora radi izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode za djelo počinjeno prije njezine predaje sukladno europskom uhidbenom nalogu, a koje nije djelo za koje je predaja izvršena, ili o davanju odobrenja za predaju osobe državi članici koja nije država članica izvršenja na temelju europskog uhidbenog naloga izdanog za djelo počinjeno prije navedene predaje, uz uvjet da je pravomoćna odluka donesena u roku utvrđenom u članku 17. Okvirne odluke.

[Potpisi]